

TERMINOLOGICAL ASPECTS OF THE ARTICLE IN THE DIDACTIC WORKS FROM THE ROMANIAN PRE-UNIVERSITY SYSTEM

Crinela Marc

PhD Student, "Ștefan cel Mare" University of Suceava

Abstract: Throughout history, the article was defined as a category of words that brought to attention a series of issues with regard to terminology, which is quite evident both in terms of scientific studies and didactic-oriented papers. The article faced different terminological approaches during the early stage of the 19th century and then, historians registered a more accentuated tendency towards stability towards the late stage of the same century and thereon. Textbooks are the best at reflecting this aspect, whereupon the need for terminological stability finds an accord with age-appropriate cognitive particularities of students in general. Thus, during the second half of the 19th century and up to the beginning of the second half of the 20th century, the article, as an element of speech, already established a series of specific forms that have become universally accepted. Defining the article requires a student-friendly metalanguage, a fact that implies a terminological stability.

Keywords: article, terminology, grammatical term, definition, textbook

Ca și celelalte părți de vorbire consacrate, articolul reprezintă o clasă de cuvinte ce cunoaște abordări terminologice diferite de-a lungul timpului, atât în studiile cu caracter științific, cât și în manualele școlare. În studiul de față ne propunem să analizăm o serie de particularități terminologice ale articolului, din manuale școlare din a doua jumătate a secolului al XIX-lea și până în la începutul celei de-a doua jumătăți a secolului al XX-lea, perioadă în care acesta își impune deja forme specifice ce devin consacrate. Pentru a evidenția aceste particularități, am luat în considerație definițiile ce apar de-a lungul timpului, ce cuprind structurile terminologice adecvate descrierii. Corpusul cuprinde următoarele lucrări, care au fost așezate în ordine cronologică:

- Dr. Ilarion Pușcariu, *Limba maternă în Institutele Pedagogice și clasele populare române*, Tipografia Archidieceșana Greco-Or., Sibiu, 1875;
- I. Manliu, *Curs practic și gradat de Gramatică română, Partea etimologică pentru usul claselor secundare*, Edițiunea III-a, Tipografia „Carol Göbl”, București, 1889;
- H. Tiktin, *Gramatica română pentru învățământul secundar. Teorie și practică*, Partea I, *Etimologia*, Editura Librăriei Școalelor Frații Șaraga, Iași, 1892;
- Ioan Nădejde, *Gramatica română pentru învățământul secundar*, Partea I, *Etimologia*, Ediția a II-a, Editura Librăriei Școalelor Frații Șaraga, Iași, 1896;
- Dr. Calistrat Șotropa, *Manual de Limba română (Carte de Citire și Gramatică)*, pentru clasa întâia a școalelor secundare de băieți și de fete, Editura „Astra”, Cernăuți, 1923;
- Gh. I. Chelaru, Scarlat Struțeanu, *Limba română, Lectură, compunere, gramatică* pentru clasa a II-a a Școalelor secundare de băieți și fete, Ediția a III-a, Editura Ziarului Universul S.A., București, 1935;
- Gh. Chelaru, Scarlat Struțeanu, *Limba română, Texte și teoria literară, compunere și gramatică* pentru clasa a IV-a a Școalelor secundare de băieți și fete, Ediția a II-a, Editura Ziarului Universul S.A., București, 1935;

- N. Cartoian, I.A. Rădulescu-Pogoneanu, *Carte de limba română pentru clasa I-a a Școlilor secundare* (licee, școli normale, seminarii), Editura „Scrisul Românesc”, Craiova, 1935;
- George Marinescu, D. Bedeleanu, *Carte de Limba română pentru clasa a IV-a secundară*, gimnaziu, școli normale și învățământ minoritar, Editura „Scrisul Românesc S.A.”, Craiova, 1937;
- Simonescu, Calmanovici, *Limba română pentru clasa a III-a*, după 1936;
- I. Nisipeanu, *Limba română pentru clasa a IV-a*;
- *Limba română pentru clasa a IV-a secundară*;
- *Gramatica limbii române. Manual pentru clasele VIII-XI*, Editura de Stat Didactică și Pedagogică, București, 1952;
- *Gramatica limbii române. Fonetică și morfologie, Manual pentru clasele V-VI*, Editura de Stat didactică și Pedagogică, București, 1954;
- G. N. Dragomirescu, Ștefania Golopenția, *Gramatica limbii române, Manual pentru clasa a VI-a*, Editura de Stat Didactică și Pedagogică, 1957.

Articolul reprezintă în literatura de specialitate o clasă de cuvinte „având rolul de a arăta în ce măsură obiectul denumit prin substantivul respectiv este cunoscut vorbitorilor” (G.L.R., 1966: 97) și cunoaște, în primă fază, în manualele școlare următoarea clasificare: a) *după sens* (gradul în care ființa sau lucrul denumit de substantiv este cunoscut sau necunoscut vorbitorului): 1. *articol hotărât* și 2. *articol nehotărât*; b) *după poziția pe care o ocupă față de cuvântul pe care îl însoțește* (înainte sau după nume): 1. *articol enclitic* și 2. *articol proclitic*. De asemenea, alături de acestea mai apar *articolul adjectival (demonstrativ)* și *articolul posesiv (genitival)*, care sunt clasificate, de cele mai multe ori, ca *articole proclitice hotărâte* (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935: 181); (Simonescu-Calmanovici, III: 206); (Nisipeanu, IV: 432); (L.R., IV: 199). Apariția *Gramaticii Academiei* din 1954 determină o poziție mai clară în receptarea articolului, acesta fiind „un instrument gramatical care nu poate apărea singur, ci numai împreună cu alte cuvinte” (G.L.R., 1954: 162), impunând următoarea clasificare: a) din punctul de vedere al funcționării: *articol hotărât*, *articol nehotărât*, *articol posesiv* și *articol adjectival* (G.L.R., 1954: 162); b) după locul lui față de substantiv sau de alt cuvânt pe care îl însoțește: *articol proclitic*, *articol enclitic*. (G.L.R., idem). Această clasificare devine emblematică și uzuală în manualele școlare până astăzi. Astfel, în (VI, 1957: 57), se precizează că există patru feluri de articol: *articol hotărât*, *nehotărât*, *adjectival* și *posesiv*.

Definirea articolului reprezintă o manieră de descriere a acestei clase de cuvinte, prin precizarea genului proxim și a diferențelor specifice. Astfel, prin definiție se impune o anumit metalimbaj, iar aceasta devine centru de referință și de raportare în receptarea terminologiei gramaticale adecvate.

Conform teoriei, „definiția este acea operație logică de determinare a însușirilor unui obiect, prin care între doi termeni, respectiv două expresii, se introduce un raport de identitate”, (Logică, IX, 2000: 22), definiția având o structură tripartită: 1. *definitul* sau *definiendum*, adică ceea ce urmărim să definim; 2. *definitorul* sau *definiens*, adică definiția ca atare.”; 3. *relația de definire* (Logică, IX, 2000: 22).

În cele ce urmează, vom expune definițiile articolului, așa cum apar ele în manualele precizate în corpus, apoi vom analiza din perspectiva structurii definiției, cele trei elemente constitutive:

- **Articulu** este o **particula**, ce se pune la sfârșitul substantivelor spre a ale determina mai de aproape. (L.M., 1875: 12)

- *Articlu* este o *vorbă flexibilă*, care se pune ori înaintea, ori în urma substantivului și al adjectivului, spre a-l determina în raport cu alte vorbe. (Manliu, 1889: 21-22)
- *Cuvintele* cari arată dacă substantivele sau adjectivele sunt determinate (hotărâte) sau nedeterminate, cunoscute sau necunoscute, se numesc *articole*. (Șotropa, 1923: 165)
- *Particula sau părțica de cuvânt* care se pune înaintea sau în urma unui substantiv sau adjectiv spre a le hotărî mai bine înțelesul, se numește *articol*. (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 224)
- *Articol* se numește *particula* care se adaugă unui substantiv sau adjectiv spre a le hotărî mai bine înțelesul. (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 277)
- Alte *cuvinte*, ca *cel* (mijlociu), *al*, *a* (moșului), *împăratu-l*, *frate-le*, *craiu-lui*, după *moarte-a* sa, *a lui* Verde Împărat, *feciori-i*, *cărări-le* ș.a. asemenea, stau pe lângă substantive ori adjective sau se contopesc cu ele, se lipsesc de ele ca niște *părțicele*, spre a le determina precis, a le da oarecum o încheietură (o articulație). Astfel de *cuvinte* se cheamă *article* (sau *articole*) – de la cuvântul latinesc *articulus*, încheietură (a oaselor). (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935:141).
- *Părțicelele* ce se lipsesc la sfârșitul substantivelor și adjectivelor, spre a le hotărî mai bine înțelesul, se numesc *articole*. (Andreescu ș.a., I, 1937: 136)
- *Părțicelele de vorbire*, puse pe lângă substantive, adjective, pronume și numerale, înaintea lor sau câteodată legate de ele, spre a le hotărî înțelesul mai bine, se numesc *articole*. (Marinescu- Bedeleanu, IV, 1937: 202)
- *Articolul* este *părțica de cuvânt* care se alătură unui substantiv, adjectiv sau unor numerale spre a le da un înțeles mai lămurit. (L.R., IV: 199)
- Acea *părțică de cuvânt* care se lipește sau se alătură pentru a lămuri mai bine substantivul (adjectivul, pronumele și numeralul), se numește *articol*. (Simonescu-Calmanovici, III: 205)
- *Particulele* care se alătură unui nume (substantiv, adjectiv sau numeral) spre a-i da un înțeles mai precis se numesc *articole*. (VIII-XI, 1952: 32)
- *Particula* pusă înaintea sau în urma unui nume (substantiv, adjectiv, numeral, pronume) pentru a-i lămuri înțelesul se numește *articol*. (V-VI, 1954: 55)
- *Partea de vorbire flexibilă* care se așază pe lângă un cuvânt pentru a-l determina și a-l ajuta să se decline se numește *articol*. (VI, 1957: 57)

Plecând de la primul element al definiției, al definitului, adică al termenului gramatical, se poate observa că acesta are aproximativ aceeași formă, *articlu* (L.M., 1875: 12); (Manliu, 1889: 21), *articol* (Cartoian-Rădulescu Pogoneanu, I, 1935: 141), respectiv *articol* (Tiktin, 1892: 21); (Nădejde, 1896: 27); (Șotropa, 1923: 165); (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 224); (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 277); (Cartoian-Rădulescu Pogoneanu, I, 1935: 178); (Andreescu ș.a., I, 1937: 136); (Marinescu- Bedeleanu, IV, 1937: 202); (Simonescu-Calmanovici, III: 205) (L.R., IV: 199); (VIII-XI, 1952: 32); (V-VI, 1954: 55); (VI, 1957: 57). Chiar dacă nu este definit ca termen generic, articolul se impune cu această formă încă la sfârșitul secolului al XIX-lea, la Tiktin și se păstrează până astăzi (G.A., 1966: 97) (VIII, 1968: 152); (GLR, 2005: 73)(V, 2011: 144). Etimologia este explicată chiar de Cartoian-Rădulescu Pogoneanu, „de la cuvântul latinesc *articulus*, încheietură (a oaselor)” (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935:141). Comparând forma *articul/articol* cu cele existente în gramaticile premoderne, se poate observa că această denumire este veche, fiind prezentă la Tempea, Heliade, Loga (Tempea, 1797: 7 în Drișcu, 2013: 14), (Loga, 1822: 34 în Loga, 1973: 59), (D. I. Eliad, 1828: 32).

Analizând al doilea element al definiției, adică *definitorul* (definiția ca atare), se poate observa că păreri diferite și evoluează în identificarea *genului proxim*, articolul fiind receptat ca *părticică* sau *părticică de cuvânt* (L.M., 1875: 12), (Andreescu ș.a., I, 1937: 136), (Simonescu-Calmanovici, III: 205), (L.R., IV: 199), *părticică de vorbire* (Marinescu-Bedeleanu, IV, 1937: 202), *particulă* (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 277), (VIII-XI, 1952: 32), (V-VI, 1954: 55), *cuvânt* (Șotropa, 1923: 165), (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935:141), *vorbă flexibilă* (Manliu, 1889: 21-22), *parte de vorbire flexibilă* (VI, 1957: 57). *Diferența specifică* (adică ceea ce individualizează articolul din sfera celorlalte clase de cuvinte sau părți de vorbire) se referă, de cele mai multe ori, la poziția sau locul pe care îl are acesta în raport cu partea de vorbire determinată. (L.M., 1875: 12), (Manliu, 1889: 21-22), (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 224), (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935:141), (Andreescu ș.a., I, 1937: 136), (Marinescu- Bedeleanu, IV, 1937: 202). Există și definiții în care diferența specifică face apel la funcția majoră a articolului „de a lămuri înțelesul unui substantiv” sau al altei părți de vorbire determinate (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 224), (Andreescu ș.a., I, 1937: 136) (Marinescu- Bedeleanu, IV, 1937: 202), (L.R., IV: 199), (Simonescu-Calmanovici, III: 205), (VIII-XI, 1952: 32), (V-VI, 1954: 55).

Relația de definire, adică cel de-al treilea element al definiției, se realizează în cazul articolului, prin verbele *a fi, a arăta, a se numi*.

Articolul hotărât

- După modul cum *articolul* hotărăște înțelesul vorbelor – *articol hotărâtor*. (Manliu, 1889: 23)
- *Articolul hotărât* arată un obiect cunoscut. (Tiktin, I, 1892: 39)
- *Articolul hotărât* se pune lângă substantive pentru a arăta că sunt luate într-un înțeles hotărât. (Nădejde, 1896: 27)
- *Articolele hotărâte* se numesc acelea care arată ființa sau lucrul numit prin substantiv ca fiind *cunoscut*. (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 225)
- *Hotărâte* se numesc *articolele* care arată ca fiind *cunoscute* ființele și lucrurile numite prin substantive. (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 279)
- Prin acest *articol* (-l, -le, -a) se arată în mod hotărât despre cine e vorba; de aceea acest articol care arată în mod hotărât persoana sau lucrul de care e vorba și care în limba noastră se lipește în urma substantivului (și a adjectivului), formând una cu el, se chiamă *articol hotărât sau propriu*. (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935:179)
- *Părticica de cuvânt, saucuvântul* care se alipește la urma substantivului ca să-i hotărască mai bine înțelesul, se numește *articol hotărât*. (Andreescu ș.a., I, 1937: 165)
- *Articolul definit sau hotărât* este *articolul* care arată ființa sau lucrul ca fiind cunoscute. (Simonescu-Calmanovici, III: 205)
- *Articolul hotărât enclitic* se alipește la urma substantivului sau adjectivului, dându-i un înțeles mai precis, arătând că e vorba de un lucru sau de o ființă cunoscută. (L.R., IV: 199)
- *Particula* care se alipește la sfârșitul numelui și-i determină precis înțelesul se numește *articol hotărât*. (VIII-XI, 1952: 32)
- *Particula* care se adaugă la sfârșitul unui substantiv, adjectiv, numeral, și-i determină precis înțelesul, se numește *articol hotărât*. (V-VI, 1954: 58)
- *Articolul hotărât* întregește înțelesul unui substantiv ce numește o ființă, un lucru etc., cunoscute mai dinainte. El se alipește la sfârșitul cuvântului, formând una cu acesta. (VI, 1957: 59)

Articolul hotărât, ca termen gramatical, cunoaște aceeași formă în manualele enumerate în corpus, cu unele excepții: *articol hotărâtor* (Manliu, 1889: 23), *articol hotărât*

sau *propriu*. (Cartojan; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935:179) *articolul definit* sau *hotărât* (Simonescu-Calmanovici, III: 205). Lucrul acesta atestă faptul că termenul s-a impus ca stabil încă din secolul al XIX-lea.

În definirea articolului hotărât, precizarea genului proxim uneori lipsește, accentul căzând pe precizarea diferenței specifice (Manliu, 1889: 23), (Tiktin, I, 1892: 39), (Nădejde, 1896: 27), (L.R., IV: 199), (VI, 1957: 59). În alte cazuri, genul proxim al articolului hotărât se referă, fie la sfera imediată lui, articolul hotărât fiind un hiponim al articolului (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 225), (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 279), (Cartojan; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935:179), (Simonescu-Calmanovici, III: 205), fie la un aspect mai general, formal (Andreescu ș.a., I, 1937: 165), (VIII-XI, 1952: 32), (V-VI, 1954: 58).

Relația de definire lipsește din anumite definiții ale articolului hotărât (Manliu, 1889: 23), altele se realizează prin verbele uzuale *a fi*, *a se numi*, *a arăta*.

Articolul nehotărât

- După modul cum *articolul* nu hotărăsește înțelesul vorbelor – *articol nehotărât*. (Manliu, 1889: 23)
- [...] cel *nehotărât* arată un obiect necunoscut. (Tiktin, I, 1892: 39)
- Numeralul *un*, *o* și pronumele *nisce* se întrebuințază ca *articol (nehotărât n.n.)*, înse pentru a arăta că nu se ia cuvântul într-un înțeles hotărât. (Nădejde, 1896: 42)
- *Articolele nehotărâte* se numesc acelea care arată ființa sau lucrul numit prin substantiv ca fiind *necunoscut*. (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 225)
- Ele (*articolele* n.n.) sunt *nehotărâte* atunci când se pun înaintea unui substantiv *fără să-i hotărască bine înțelesul*. Articol nehotărât este *un*, *o*. (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 278)
- *Nehotărâte* se numesc acele (*articolele* n.n.) care arată ființa sau lucrul numit prin substantive ca *necunoscut*. (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 279)
- *Articolul* acesta (*un*, *o*), dă o *încheietură* substantivului, dar *în mod nehotărât*. De aceea articolul acesta *un*, *o*, pe care limba noastră îl are înaintea substantivelor, se cheamă *articolul nehotărât sau impropriu*. (Cartojan; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935: 178).
- *Părțile de cuvânt* cari se pun înaintea substantivelor, fără a le da un înțeles hotărât se numesc *articole nehotărâte*. (Andreescu ș.a., I, 1937: 165)
- *Articolul nehotărât sau nedefinit* este acel *articol* care arată ființa sau lucrul ca necunoscute. (Simonescu-Calmanovici, III: 205)
- *Articolul nehotărât* se pune înaintea substantivelor spre a le da un înțeles nehotărât. (L.R., IV: 200)
- *Cuvintele un* și *o*, când stau înaintea substantivelor fără a le preciza înțelesul, se numesc *articole nehotărâte*. (VIII-XI, 1952: 34)
- *Articolul* care lămurește în chip nehotărât înțelesul unui nume (substantiv, adjectiv, numeral) se numește *articol nehotărât*. (V-VI, 1954: 56)
- *Articolul nehotărât* întregește înțelesul unui substantiv care denumește o ființă, un lucru etc. necunoscute mai înainte. (VI, 1957: 57)

Ca și articolul hotărât, articolul nehotărât are aceeași formă de-a lungul timpului, cu mici excepții: *articol nehotărât* (Manliu, 1889: 23) *articolul nehotărât* sau *impropriu* (Cartojan; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935: 178), *articolul nehotărât* sau *nedefinit* (Simonescu-Calmanovici, III: 205).

Și în cazul articolului nehotărât, există situații când definiția nu precizează genul proxim, ci doar diferența specifică (Manliu, 1889: 23), (Tiktin, I, 1892: 39), (L.R., IV: 200), (VI, 1957: 57). De asemenea, genul proxim al articolului nehotărât se referă, fie la

extensiunea lui, articolul hotărât fiind un hiponim al articolului (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 225), (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 279), (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935: 178), (Simonescu-Calmanovici, III: 205), fie la un aspect formal (Andreescu ș.a., I, 1937: 165), (VIII-XI, 1952: 34), (V-VI, 1954: 56).

Relația de definire se realizează, ca de obicei, prin verbele *a fi*, *a arăta*, *a se numi*.

Articol posesiv (genitival)

- **Articole posesive**, care sunt urmate de un substantiv care arată un posesor și în același timp articulează substantivul care arată posesiunea. (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 225)
- **Articolele posesive** sunt: *al*, *a*, *ai*, *ale*. Ele se pun înaintea unui substantiv și e despărțit de acest substantiv prin genitivul pronumelui relativ care la cazul genitiv *al* (*a*, *ai*, *ale*) căru (cărei, căror). (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 278)
- *Al*, *a* se întrebuițează înaintea pronumelui posesiv (*al* meu, *a* mea), sau înaintea genitivului (*ale* mâncării); de aceea se cheamă **articol pronominal** sau **genitival**. (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935: 182)
- **Articolul posesiv** sau **genitival** se pune înaintea unor substantive în genitiv, a unor posesive, spre a arăta ființele sau lucrurile stăpânite. (L.R., IV: 201)
- **Particula** care stă înaintea unui substantiv în cazul genitiv sau înaintea unui pronume posesiv sau a unui numeral se numește **articol posesiv sau genitival**. (V-VI, 1954: 60)
- **Articolul** care stă înaintea pronumelui posesiv, a substantivelor în cazul genitiv sau a numeralelor ordinale, arătând de cele mai multe ori ideea de posesie, se numește **articol posesiv sau genitival**. (VI, 1957: 64).

Articolul posesiv, spre deosebire de articolul hotărât și nehotărât, nu apare definit în toate manualele. El apare, de obicei, cu forma de *articol posesiv* (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 225), (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 278), însă și cu forma dublată *articol pronominal sau genitival* (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935: 182) sau *articol posesiv sau genitival*, formă care devine stabilă (L.R., IV: 201), (V-VI, 1954: 60). Interesant este faptul că, deși în Gramatica Academiei din 1954, articolul posesiv nu apare cu forma dublată (G.L.R., 1954: 166-167), totuși manualul are o mai mare libertate în impunerea uzului formei dublate: *articol posesiv sau genitival*. (V-VI, 1954: 60).

Ca și în cazul celorlalte două articole precizate anterior (hotărât și nehotărât), în definirea articolului posesiv sunt situații când genul proxim lipsește, accentul căzând pe indicarea diferențelor specifice (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 225), (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 278), (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935: 182), (L.R., IV: 201). *Diferența specifică* (adică ceea ce individualizează articolul posesiv în sfera celorlalte articole) se referă, fie la poziția pe care îl are acesta în raport cu partea de vorbire determinată, de regulă, un substantiv sau un pronume în genitiv (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 278), (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935: 182), (L.R., IV: 201), (V-VI, 1954: 60), fie la exprimarea ideii de posesie (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 225), (VI, 1957: 64). În situația în care apare, genul proxim face apel fie la extensiunea articolului posesiv, aceea de *articol*, fie la un aspect formal (*particulă*).

Articol demonstrativ (adjectival)

- **Articolul adjectival** se numește ast-feliu pentru că se pune mai mult înaintea adjectivelor, deși mai de mult se obicinuia și cu substantivele și chiar până a-și se păstrează în unele dialecte aproape cu înțelesul de articol. (Nădejde, 1896: 41)

- **Articole adjectivale**, care se pun *înaintea adjectivelor*. (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 225)
- **Articolele** sunt **adjectivale** atunci când se pun *înaintea unui adjectiv*. Articolele adjectivale sunt: *cel, cea, cei, cele*. (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 277-278)
- *Cel, cea* se întrebuințează *înaintea adjectivelor* (rar *înaintea substantivelor*); de aceea se cheamă **articol adjectival**. (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935:181)
- **Articolul adjectival** se pune *înaintea unui adjectiv* când e singur sau când însoțește un substantiv. [...] Se mai pune *înaintea numeralelor cardinale și ordinale*. [...] Se pune *înaintea unui atribut prepozițional*. (L.R., IV: 201)
- **Articolul** care stă pe lângă adjective lămurindu-le înțelesul se numește **articol adjectival**. (V-VI, 1954: 61)
- **Articolul adjectival** însoțește de cele mai multe ori un adjectiv, întregindu-l în cursul declinării: copilul *cel mare* etc. (VI, 1957: 61)

Ca termen gramatical, **articolul adjectival** nu apare definit în toate manualele menționate în corpus, el apărând cu aceeași formă, simplă, (VI, 1963: 158) până la apariția ediției a II-a, revizuite, a *Gramaticii Academiei* (G.L.R., 1966, I: 107), când apare cu forma dublă, **articol demonstrativ (adjectival)** (VI, 1968: 128).

În definiție, **genul proxim** al articolului adjectival lipsește în manualele care sunt editate până la apariția Gramaticii academice din 1954, existând în cele care apar după această dată (V-VI, 1954: 61) (VI, 1957: 61). **Diferența specifică** (adică ceea ce individualizează **articolul adjectival** în sfera celorlalte articole) se referă la poziția pe care îl are acesta în raport cu partea de vorbire pe care o însoțește, de regulă, un adjectiv (de unde i-a venit și denumirea).

Relația de defnire este realizată prin verbele *a fi, a se numi*.

Articol enclitic

- **Articlii scurtați** sau **proprii** sunt: *l, le, a*. Se numesc proprii, pentru-că numai aceștia sunt adevărații articlii. Ei n-au în sine nici o însemnare, decât numai în unire cu substantivul sau sau adjectivul, pe care îl determină și cu care formează o singură vorbă. Acești articlii se pot considera ca niște sufixe ale substantivelor. (Manliu, 1889: 22)
- [...] **forma enclitică**, adică aninată la sfârșitul numelui [...] (Tiktin, I, 1892: 39)
- **Articole enclitice**, care se pun *în urma* substantivelor și adjectivelor formând împreună cu ele o singură vorbă. (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 225)
- **Articole postpozitive** se numesc acelea care se pun *în urma* substantivelor și adjectivelor. (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 278)
- **Articolele postpozitive enclitice** sunt acelea care formează împreună cu substantivele și adjectivele *o singură vorbă*. Articolele enclitice sunt: *-l, -le și -a*. (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 279)
- E articolul hotărât care se pune la urma substantivelor, formând un singur corp cu ele: *capra, iedul, păretele*; tot așa și la adjective, pronume, numerale: *frumoasa poveste, marele om, unul, carele*. De aceea acest fel de articol se cheamă **articol postpozitiv sau enclitic**. (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935: 181)
- **Articolele** puse la sfârșitul cuvintelor se numesc **postpozitive** sau **enclitice**. (Marinescu- Bedeleanu, IV, 1937: 203)
- **Articolul enclitic** este un articol hotărât sau definit, pentru-că el determină în mod precis ființa sau lucrul despre care este vorba. (Simonescu-Calmanovici, III: 205)
- **Articolul enclitic** se alipește la sfârșitul substantivelor sau adjectivelor. (L.R., IV: 199)
- [...] articole enclitice, care se lipesc la sfârșitul numelor. (VIII-XI, 1952: 38)

- [...] **articolul enclitic**, adică alipit la sfârșitul cuvântului. (VI, 1957: 57)

Articolul enclitic este definit ca termen, având formele *articlu scurtat* sau *propriu* (Manliu, 1889: 22) *articol postpozitiv* sau *enclitic* (Cartoian-Rădulescu Pogoneanu, I, 1935: 181), (Marinescu- Bedeleanu, IV, 1937: 203) *formă enclitică* (Tiktin, I, 1892: 39), *articol enclitic* (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 225), (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 278, 279), (Simonescu-Calmanovici, III: 205), (Nisipeanu, IV: 432; (L.R., IV: 199), (VI, 1957: 57).

Analizând al doilea element al definiției, adică *definitorul*, se poate observa că părerile diferă în identificarea *genului proxim*, articolul enclitic fiind receptat ca *articol*, în general, (Manliu, 1889: 22), (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 278-279) sau ca *articol hotărât* (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935: 181), (Simonescu-Calmanovici, III: 205). Există și cazuri în care genul proxim lipsește, făcându-se referiri doar la aspecte ce țin de diferența specifică, care subliniază caracteristica dominantă a acestui articol, de așezare a sa la sfârșitul cuvântului, cu care face corp comun, definindu-l în raport cu celelalte tipuri de articole (Tiktin, I, 1892: 39) (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 225), (L.R., IV: 199), (VI, 1957: 57).

Articol proclitic

- **Articlii întregi** sau **improprii** sunt: *cel, cea, al, a, cei, cele, ai, ale*. Aceștia se numesc improprii, pentru-că au înțeles al lor și nu se alipesc la vorba, pe lângă care se pun. (Manliu, 1889: 22, 23)

- **Articole prepozitive** se numesc acelea care se pun *înaintea* substantivelor sau adjectivelor. (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 277)

- Celelalte două feluri de articole hotărâte: *cel, cea, cei, cele; al, a, ai, ale*, se pun înaintea cuvintelor pe care le determină: *cel* mijlociu, *ale* mâncării. De aceea acest fel de articol se cheamă **articol prepozitiv sau proclitic**. (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935: 181)

- **Articolul** pus înaintea cuvintelor se numește **prepozitiv** sau **proclitic**. (Marinescu- Bedeleanu, IV, 1937: 206)

- **Articolul proclitic** se așază înaintea substantivelor. (L.R., IV: 199)

- [...] **articole proclitice**, care se așază înaintea numelor (substantivelor, adjectivelor, prunumelor, numeralelor). (VIII-XI, 1952: 38)

- [...] **articolul proclitic**, adică așezat înaintea cuvântului pe care îl însoțește. (VI, 1957: 57)

Articolul proclitic cunoaște o evoluție ca termen, trecând de la forma *articlii întregi* sau *improprii* (Manliu, 1889: 22, 23) la *articol prepozitiv* (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 277), *articol prepozitiv sau proclitic* (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935: 181), (Marinescu- Bedeleanu, IV, 1937: 206), *articol proclitic* (VIII-XI, 1952: 38), (VI, 1957: 57).

În definirea articolului proclitic, genul proxim se referă doar la clasa articolului, iar diferența specifică precizează aspectul care îl individualizează, și anume, de poziție a sa înaintea cuvântului pe care îl însoțește.

Din analiza efectuată, se pot desprinde câteva aspecte terminologice ale articolului.

Potrivit criteriului frecvenței, articolul se regăsește ca termen gramatical în toate manualele enumerate în corpus.

Din punct de vedere structural, termenii care denumesc clasa articolului, se împart în:

- *termeni sintetici (monolexematici)* (de obicei, intră termeni care definesc *clase de cuvinte*, iar ca părți de vorbire sunt substantive): *articolul*; (acest termen se regăsește în toate manualele menționate);

- *termeni billexematici* (intră termeni în care primul desemnează clasa de cuvinte, iar următorul desemnează subclase de cuvinte; acești termeni au funcție clasificatoare, ierarhizează noțiunile desemnate, în cazul nostru, primul fiind un substantiv ce desemnează clasa de cuvinte, deci este un hiperonim, iar al doilea termen, fiind un adjectiv, ce desemnează subclasa de cuvinte, deci este un hiponim: *articol hotărât*, *articol nehotărât*, *articol enclitic*, *articol proclitic*, *articol posesiv*, *articol adjectival*).

Din punct de vedere semantic, în cadrul terminologiei articolului se regăsesc următoarele relații semantice: sinonimia, antonimia, hiperonimia și hiponimia.

Sinonimia este relevantă când aceeași noțiune este desemnată prin mai multe cuvinte: *articol enclitic* - *articol scurtat sau propriu* (Manliu, 1889: 22), *articol postpozitiv sau enclitic* (Cartoian-Rădulescu Pogoneanu, I, 1935: 181); *articol proclitic* - *articol întreg sau impropriu* (Manliu, 1889: 22), *articol prepozitiv* (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 277), (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935: 181), (Marinescu- Bedeleanu, IV, 1937: 206); *articol posesiv* - *articol impropriu* (Manliu, 1889: 23), *articol pronominal sau genitival* (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935: 182), *articol posesiv sau genitival* (Chelaru-Struțeanu, II, 1935: 225); (Chelaru-Struțeanu, IV, 1935: 278); (Nisipeanu, IV: 432); (L.R., IV: 201); (VI, 1957: 64)

Antonimia se remarcă în următoarele situații: *articol hotărât* vs. *articol nehotărât*; *articol hotărât* vs. *articol nehotărât*; *articol enclitic* vs. *articol proclitic*; *articol scurtat sau propriu* (Manliu, 1889: 22) vs. *articol întreg sau impropriu* (Manliu, 1889: 22); *articol postpozitiv sau enclitic* (Cartoian-Rădulescu Pogoneanu, I, 1935: 181) vs. *articol prepozitiv sau proclitic* (Cartoian-Rădulescu Pogoneanu, I, 1935: 181) (Marinescu-Bedeleanu, IV, 1937: 203, 206).

Hiperonimia apare frecvent în cadrul termenilor din manualele școlare, în cazul articolului, desemnând clasa de cuvinte; astfel termenul *articol* este hiperonim pentru *articol hotărât*, *articol nehotărât*, *articol posesiv*, *articol adjectival*, *articol enclitic*, *articol proclitic*. Există și situații când *articolul hotărât* devine hiperonim pentru *articolul enclitic* (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935: 181), (Simonescu-Calmanovici, III: 205)

Hiponimia este relația semantică inversă, opusă hiperonimiei, care desemnează subclase de cuvinte; astfel, *articolul hotărât*, *articolul nehotărât*, *articolul posesiv*, *articolul adjectival* sunt hiponime al termenului *articol*.

Plecând de la aspectul formal, se pot constata următoarele:

- există termeni care au aceeași formă pe toată perioada studiată: *articol*, *articol hotărât*, *articol nehotărât*, *articol enclitic*, *articol proclitic*;

- există termeni care apar cu formă dublă: *articol scurtat sau propriu* (Manliu, 1889: 22), *articol întreg sau impropriu* (Manliu, 1889: 22), *articol postpozitiv sau enclitic* (Cartoian-Rădulescu Pogoneanu, I, 1935: 181), *articol prepozitiv sau proclitic* (Cartoian-Rădulescu Pogoneanu, I, 1935: 181) (Marinescu- Bedeleanu, IV, 1937: 203, 206), *articol pronominal sau genitival* (Cartoian; Rădulescu-Pogoneanu, I, 1935:182), *articol posesiv sau genitival* (L.R., IV: 201); (VI, 1957: 64). De remarcat este faptul că, în cele mai multe situații, una din forme dispăre, iar alta se impune în uz: *articol prepozitiv sau proclitic* devine *articol proclitic*; *articol postpozitiv sau enclitic* devine *articol enclitic*. Există și situații când se păstrează ambele forme: *articol posesiv sau genitival*;

- există termeni care își modifică forma, dar nu și sensul: *articol* (L.M., 1875: 12); (Manliu, 1889: 21) *articol (sau articol)* (Cartoian-Rădulescu Pogoneanu, I, 1935: 141); *articol scurtat sau propriu* (Manliu, 1889: 22) (devine *articol enclitic*); *articol întreg sau impropriu* (Manliu, 1889: 22) (devine *articol proclitic*).

Din punct de vedere al mobilității, există:

- termeni care cunosc o mobilitate a **formeii**, sensul fiind același (după cum am arătat mai sus);

- termeni care cunosc o mobilitate a **structurii**, constând în diminuarea cantitativă a elementelor componente ale termenului; în cazul de față, termenii dubli devin termeni monomembri: *articol postpozitiv sau enclitic* devine *articol enclitic*.

- termeni care cunosc o mobilitate a **sensului**: *articol hotărât* cel, cea, cei, cele; al, a, ai, ale (Cartoian-Rădulescu Pogoneanu, I, 1935: 181) devin, în parte, *articol adjectival* și *articol posesiv*.

În concluzie, terminologia articolului presupune o serie de perspective interpretative, de analiză, care denotă că această clasă de cuvinte are abordări variate în manualele menționate. Tendința de modernizare, evoluție și stabilitate a limbii este evidentă de-a lungul perioadei studiate (a doua jumătate a secolului al XIX-lea până la începutul celei de a doua jumătăți a secolului al XX-lea) și în lucrările cu caracter didactic, nu numai în cele cu caracter științific.

BIBLIOGRAPHY

Bidu-Vrănceanu, Angela ș. a. (2001) – *Dicționar de științe ale limbii*, Editura Nemira, București.

Bidu-Vrănceanu (2010) – Angela Bidu-Vrănceanu (coord.), *Terminologie și terminologii*, Editura Universității din București.

Bidu-Vrănceanu, II (2010) – Angela Bidu-Vrănceanu (coord.), *Terminologie și terminologii*, vol. II, Editura Universității din București.

Boroianu, C. ș.a. în VI (1963) – *Limba română, Manual pentru clasa a VI-a*, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Boroianu, C. ș.a. în VI (1968) – *Limba română, Manual pentru clasa a VI-a*, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Drișcu (2013) – Andreea Drișcu, *Gramatica românească a lui Radu Tempea*. Ediție critică și studiu lingvistico-filologic, Transcrierea textului și facsimile, (Teza de doctorat), Iași.

Eliad (1828) – *Gramatică românească*, ediție îngrijită de Viorica Florea, București, 1980.

GLR (1954) – *Gramatica limbii române*, vol. I, Editura Academiei Republicii Populare Române.

GLR (1966) – *Gramatica limbii române*, vol. I, Editura Academiei Republicii Socialiste România.

Guțu-Romalo (1995) – Valeria Guțu-Romalo, *Limba română contemporană în perspectiva evoluției limbii române*, în LR, XLIV, nr. 9-12/1995.

Loga (1973) – Constantin Diaconovici Loga, *Gramatica românească*, Editura Facla, Timișoara.

Logică (2000) – Doina Olga Ștefănescu, *Logică și argumentare: manual pentru clasa a IX-a*, Ediția a II-a, Editura Humanitas Educațional, București.

Sindie (2015) – Adriana Sindie, *Evoluția terminologiei gramaticale* (Teza de doctorat), Craiova.